

LVS BRUSSEL

Jaargang 44, Editie 2
April 2017

B
L
A
U
W
R
O
U
D

INHOUD

3	Voorwoord
4	Editoriaal
5	Holle, krachtige woorden
9	De Chinese draak
11	De scheiding van kunst en staat
14	De (on)vrijheid onder de hoofddoek: wettelijk en moreel belicht
17	50 tinten rood
19	De opkomst van extreem links en de neergang van het salonsocialisme
22	LVSV in beeld
23	Macron: de doctrinaire van de 21ste eeuw?
26	La politique, je m'en fou
28	Ereleden
29	Bestuur
31	Liberaal Bibliotheek

VOORWOORD

Beste lezer,

Het nieuwe semester is al enkele weken bezig en ook LVSV is weer op volle toeren aan het draaien. De temperaturen zijn aan het stijgen en het zonnetje laat zich wat vaker zien. Het leek ons dus het ideale moment om onze tweede Blauwzuur van dit jaar uit te brengen.

In het begin van het nieuwe semester had LVSV Brussel niemand minder dan minister Reynders op bezoek. Tijdens zijn uiteenzetting sprak hij over de toekomst van Europa en de rol van België hierin. De komst van de minister aan onze universiteit was een succes. Naast Didier Reynders mogen we dit semester echter nog prominente gasten verwelkomen. Zo hebben we de eer om op 27 april Nele Lijen te mogen ontvangen. Zij zal het hebben over haar nieuwe boek "Win for Life" over het basisinkomen. Daarnaast organiseren we op 3 mei, in samenwerking met Jong Groen VUB, een lezing waarbij Vlaams viceminister-president en minister van financiën, begroting en energie Bart Tommelein langskomt.

Verder kan ik nog meedelen dat ons bestuur zich zal blijven inzetten om promotie te voeren op onze campus. Het was mijn doel in het begin van het academiejaar om onze naam terug op de campuskaart te zetten en het bestuur schaaft zich hier voor de volle 100% achter. Ook hebben we ons geëngageerd om meer studentikoze activiteiten te organiseren zoals Bar Bleu, dat dit jaar voor de eerste keer doorging op 27 maart. Teambuilding en studentikoze activiteiten binnen ons bestuur zijn ondertussen een vaste waarde geworden binnen LVSV Brussel.

Tot slot wil ik alle oud-leden en ereleden die aanwezig waren op ons jaarlijks galabal hartelijk bedanken. Door onder andere hun aanwezigheid kunnen we ook dit jaar spreken van een geslaagd editie.

Veel leesplezier!

Dieter Goovaerts
Voorzitter LVSV Brussel

Gesponsord door:

EDITORIAAL

Het populisme in Nederland onderging een nederlaag. Jonathan Holslag kreeg veel kritiek op zijn academische vrijheid door het voorwoord van het nieuwe boek van Tom van Grieken, voorzitter van Vlaams Belang, te verzorgen. De VUB legt terug het dogmatisch denken op van wat links doet is goed en rechts krijgt kritiek.

LVSU Brussel onderging enkele metamorfoses. Er kwamen ook enkele aspiranten bij, welkom Patrik en Alexandra, Olivier en Noam. Het heeft een voorzittersdebat kunnen organiseren zonder de enige rechtse studentenkring te zijn. Didier Reynders kwam nog eens over de grond van de VUB gewandeld, dit over de codenaam EU. Hij kwam, hij zag en hij was een succes. Maggie De Block had het over het eeuwig jong zijn op Technopolitics. Fabian en David zijn volwaardige bestuursleden geworden en de volgende activiteiten zitten er aan te komen. Hierbij mogen we nog Nele Lijnen en Bart Tommelein verwelkomen.

Bij deze is dit ook het laatste Blauwzuur en editoriaal door mij in elkaar is gestoken. Ik hoop dat de volgende hoofdredacteur/hoofdredactrice het terug naar zijn hand zal zetten en alles wat ik gedaan heb, terug omver zal gooien. Deze hemelbestormer verlaat deze functie. Dat de volgende het beter mag doen dan dat ik gedaan heb.

Veel leesplezier.

Kirsten Devlieger
Hoofdredactrice

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LVSU Brussel, tenzij anders vermeld.

Holle, krachtige woorden

De kranten staan er vol van: Trump, Farage, de Brexit, populisme, Le Pen enzovoorts. Er is iets vreemds aan de hand met de westerse politiek. De stabiliteit waarvan we ooit genoten is nu onzeker, aangevuurd door terrorisme en populisme. Hoewel we dankzij het internet de meest mondige en ondernemende generatie van onze tijd zouden kunnen zijn, leeft aan weerszijden van het politieke spectrum de perceptie van machteloosheid en angst voor de toekomst. Veel heeft hiervan te maken met onze subtiel verdraaide perceptie op de wereld. Het internet speelt hier een sleutelrol in. Complexe systemen proberen er onze gedragingen in te schatten.

Al eeuwen probeert men het gedrag van de mensen te voorspellen. Aangewakkerd door de tijdsgeest kwam het tot een nieuwe doorbraak in de tweede helft van de 20ste eeuw. Eliza, de eerste computer die fungeerde als psychotherapeut, werd gemaakt midden jaren '60. Je typte in wat er mis was met jou, en de computer herhaalde het. Het programma werd gemaakt door Jozef Weizenbaum en was gemodelleerd naar de psycholoog Carl Rogers. Rogers was namelijk bekend geworden met zijn methode, waarbij hij telkens herhaalde wat de patiënt zei. De computer deed hetzelfde, maar vormde de ingegeven zinnen op verschillende manieren om tot een vraag. Dat was alles wat het kon. Al gauw verbaasden de resultaten zowel Weizenbaum als alle testsubjecten. Hoewel iedereen wist dat de machine niet echt verstond van wat er getypt werd, bleef men typen. Mensen geraakten keer op keer gecaptiveerd door de herhalingsdrang van de computer en bleven doorvertellen, tot hun meest intieme details. Waarom? Eén psycholoog vatte het scherpzinnig samen: "In tegenstelling tot een menselijke psycholoog kijkt de computer niet op jou neer, raakt het niet vermoeid en probeert het niet met jou naar bed te gaan."

Bubbel

Wat Eliza al in de jaren '60 bewees was dat mensen in moderne, individualistische tijden het erg geruststellend vinden om keer op keer zelfbevestiging te krijgen, ook al slaat

het vaak nergens op. Eliza had veel weg van het staren naar jouw eigen bewegingen in een spiegel. In deze onzekere tijden, geplaagd door terrorisme, fake news, populisme etc. is het erg bemoedigend dat we via computers onze eigen diepste hersenspinsels los kunnen laten op het internet en er antwoord op krijgen. Waar vroeger computersystemen als Eliza zagezegd luisterden naar ons, wordt die nu fakkel overgenomen door Facebook, Twitter, Google en consoorten. Voor velen is het een veilige bubbel die ons afschermt van de complexiteiten van de harde, koude wereld.

Er is veel veranderd sinds de jaren '60. Sinds de val van de Sovjet-Unie is de politiek in het Westen verschoven van het vernieuwen van de maatschappij (veelal vanuit de linkerzijde) naar het behouden van de huidige situatie, het liberalistische ideaal, wat beter beter was dan de gefaalde alternatieve staatsvormen zoals fascisme en communisme. Dit werd aangemoedigd door denkers zoals onder andere Francis Fukuyama's 'The End of History and the Last Man'. Later bleek dat Samuel Huntington het meer bij het rechte eind zou hebben. Het internet zou de uitlaatklep zijn voor ieder idee, hoe 'afvallig' het ook mocht zijn. De maatschappij zou ervoor zorgen dat niet teveel politieke aberraties wortel zouden schieten. Of dat was de gedachte.

Afkeer en ressentiment begonnen te groeien aan de uiteinden van de maatschappij omdat het geweten was dat de wereld een radicale

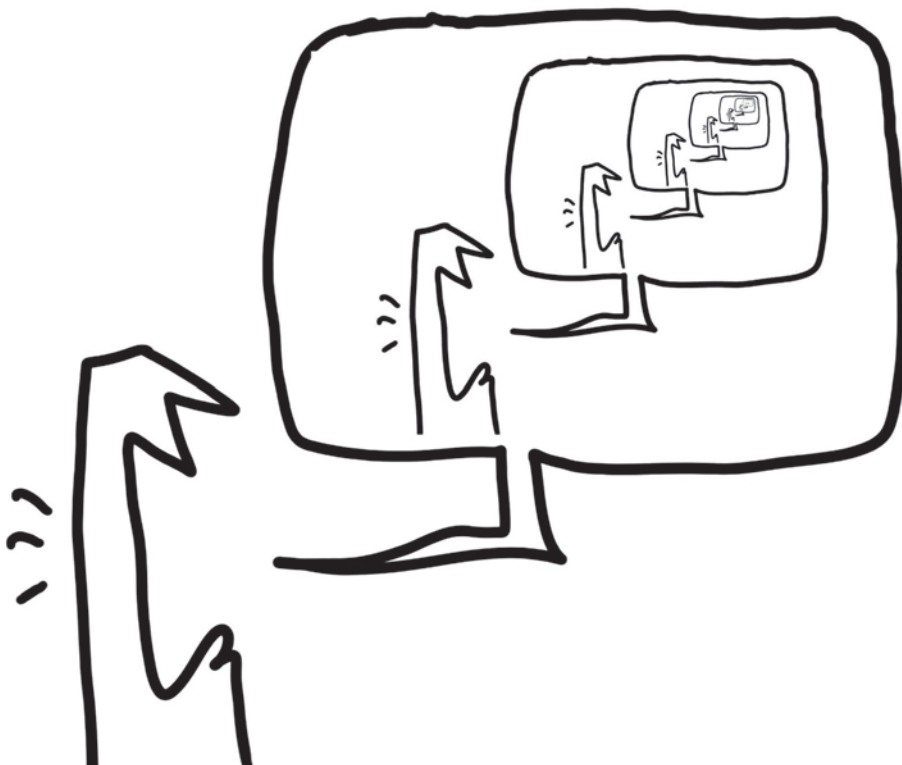

aanpassing of verandering niet meer toestond, terecht in de meeste gevallen. Niemand wacht op de heropleving van neonazi's, gewelddadige anarchisten of -godbetert - de communisten. Hun utopieën eindigen per definitie in duimschroeven. Dit sluipende gif bleef jarenlang rondsluimeren en kreeg soms korte opstoten, zoals hier tijdens de Zwarte Zondag met het voormalige Vlaams Blok. Hoewel hier ook een resem andere factoren in meespeelden, was zoals nog steeds vandaag de dag bij populistten, een rauwe mix van colère, bitterheid en onzekerheid hetgene wat aan de grond ligt van hun sentiment. Een gevoel dat het politieke systeem de massa heeft voorbijgestreefd. De opvolgende crisissen zoals de kredietcrisis van 2008 en de reacties hierop vanuit zowel linkse als rechtse hoek wezen wel degelijk op een probleem, maar het systeem was onvoldoende bij machte om het onmiddellijk op te lossen. De populistische geluiden werden daarop luider en luider. De complexe wereld werd meer en meer sloganesk aan spaanders gehakt.

Alziend oog

Dit uit zich ook in extreme vormen op het internet. Met web 2.0 zijn wij allen de auteurs in het nieuwe informatietijdperk. De hoofdgedachte was altijd dat het internet een product was van de massa voor de massa. Het jammere aan de zaak is dat velen niet weten dat iedereen geleid wordt door een alziend oog, dat onze voorkeuren 'leest' en ons telkens meer van hetzelfde geeft. De man achter dit oog ofwel de algoritmes, is informaticus Judea Pearl. Hij gebruikte de techniek van de 'Bayesiaanse voorspelling', die uit de statistiek komt, waarbij elke gebruiker geanalyseerd en gereduceerd wordt tot een karikatuur. Op basis hiervan wordt voorspeld wat jouw aangrenzende interesses zijn. Dit is gevaarlijk, want dat systeem denkt in karikaturen en geeft jou vandaag de dag dan ook karikaturale informatie terug. Het programma kent geen nuances. Dat is ook niet de bedoeling.

Sociale media zijn in eerste plaats producten die verkocht moeten worden. Inhoudelijke correctheid en juistheid van de aangereikte content zijn van secundair belang. Het voornaamste doel is de gebruiker te

©hugh

behagen om ervoor te zorgen dat ze het product blijven gebruiken. Zoals Eliza 50 jaar geleden al bewees is het voor velen in deze snelle, vluchtige wereld therapeutisch om hun diepste gevoelens te uiten op het internet. Wat Eliza echter niet in die tijd had, was een manier om de gelijkgezinden samen te brengen. Nu kan dat wel, wat het gevoel van zelfbevestiging in duizendvoud amplificeert. Sociale media werken uitsluitend met Bayesiaanse filters, die jou steeds soortgelijke inhoud blijven geven. Hierdoor sluit iedereen zich na verloop van tijd af van grote hopen informatie die niet passen in hun eigen (vaak onbewust ingekrompen) referentiekader. Zonder het goed en wel te beseffen leeft de meerderheid van ons in een eigen informatiebubbel.

Meute

Op zich is dit niet al te gevaarlijk, iedereen heeft de vrijheid om zich gewillig op sluiten in zijn eigen bubbel naar goeddunken en niet naar andere informatie te zoeken. Dat dit feit onbewust gebeurt is veel venijniger. Vanaf het ogenblik dat dit zich in groten getale begint door te trekken naar de politiek op nationaal en internationaal niveau wordt de situatie wél bedenkelijk. Doordat grote massa's niet meer in contact komen met andere ideeën, weten ze meestal niet meer hoe ermee om te gaan. Je ziet dit nu al in bepaalde Amerikaanse en Britse universiteiten waar de meestal iets rechtsere proffen en sprekers worden uitgescholden en uitgejouwd door een vaak politiek-correcte linkse meute die niet meer weet hoe ze een correct geciviliseerd debat aan moeten gaan. Gevoelens zijn voor hen belangrijker dan feiten.

De lamentabele culminatie hiervan was te zien tijdens de Trump-campagne. Veel democraten en ook de media maakten zich al op voor een overwinning van Clinton. Overwinningsspeeches van Hillary werden al ingestudeerd, artikels verschenen aan de lopende band over hoe zij de VSA zou

redden etc. Bleek dat even anders uit te draaien. Velen waren geschokt omdat hun bubbel bij de overwinning van Trump doorprikt werd. Veelgehoorde reacties uit het verliezende kamp waren in de dagen erna: 'Hoe is dit kunnen gebeuren? We hebben toch genoeg geprotesteerd?' Die protesten waren er inderdaad, en ze waren online erg luid. Wat ze onvoldoende doorhadden is dat ze online vaak alleen werden geuit tegen gelijkdenkenden.

Overdrive

Door op het internet massaal van leer te trekken tegen Trump gingen de algoritmes op bijvoorbeeld Facebook in overdrive. Door de vaak karikaturale gal online te spuien zorgden de algoritmes voor nog meer van hetzelfde nieuws tegen Trump. Dit verhoogde de omzet van sociale mediagiganten exponentieel. Waarom? Een informaticus vatte het netjes samen: "Kwade mensen klikken meer".

Trump zelf had al langer door hoe het in elkaar zat. Hij versloeg de journalistiek door gebruik te maken van datzelfde echokamereffect als bij democraten, maar gebruikte het in zijn voordeel. Feiten werden niet meer belangrijk, het was niet meer dan een klein gereedschap uit de grabbeldoos van argumenten tegen zijn tegenstanders. Journalisten werden buitenspel gezet omdat ze zich altijd moeten beroepen op feiten die, jammer genoeg voor deze journalisten, een groot deel van de (vaak lager geschoolde) bevolking niet meer konden behagen. Vandaar dat er in die periode (en nu nog steeds) spectaculaire koppen verschenen zoals: 'Hillary hoofd van pedofilienetwerk in pizzeria'. Trump wist toch dat mensen in zijn echokamer alleen maar zijn versie van de feiten zouden geloven. Alles wat tegen zijn visie inging werd afgedaan als 'fake news'. Velen van alt-right vonden ook hun gading bij de 'alternative facts'. In veel van die kringen worden termen als 'feiten' en 'realiteit' gebagatelliseerd.

Dit is geen ziekte van de democratie op zich, maar het is een symptoom ervan. Doorgaans heeft een goed geïnformeerde stem van bijvoorbeeld een professor dezelfde impact als een stem van een laagopgeleid iemand die enkel denkt in clichés en zwartwitbeelden. Normaal gezien is dit geen probleem, want iedereen heeft die vrijheid. Het begint wel problematisch te worden als die ongeïnformeerde stemmen zich 'beter' en 'groter' beginnen te wanen, juist omdat ze beseffen dat hun stem evenveel waard is als die van een professor. Dit uit zich dan in extremen aan weerszijden van het politieke spectrum, die elk genuanceerd antwoord, elke genuanceerde stem in het debat in de kiem smoren onder het mom van 'volksverraad' of 'bazenpoeperij' om maar enkele laag-bij-de-grondse voorbeelden te noemen. Dit verlamt elk beschaafd debat en verhard het politieke klimaat tot een situatie waar stilstand eerder de regel wordt dan uitzondering. Om het in de woorden van ex-VS ambassadeur Moynihan te zeggen: "Everyone is entitled to his own opinion, but not his own facts."

Perception management

Populisten vandaag de dag wentelen zich hierin met het grootste gemak. Het versimpelen van de realiteit en die realiteit verkocht krijgen aan de massa is het belangrijkste voor hen. In de VS noemen ze het 'perception management', in Rusland 'non-lineaire oorlogsvoering'. Het doel is de meest dramatische verhalen te vertellen en er de meest extreme, non-rationele reacties bij het grote volk mee uit te lokken in de hoop volgers te ronselen. Deze 'waarheid' heeft verstrekkende gevolgen. Het wordt namelijk tegen onze liberale rechtsstaat gebruikt. Het is dan ook geen wonder dat populistten allerhande vaak angst en woede gebruiken, per definitie de emoties die het meeste de mensen beroeren, als glijmiddel voor hun vaak even beangstigende ideologie.

Is er licht aan het einde van de tunnel?

Jazeker, een massa is makkelijk te misleiden, maar hoger opgeleiden zijn doorgaans minder vatbaar voor vals nieuws. Hoe belangrijk het bijsturen van de publieke opinie ook is, attitudes veranderen erg traag en vaak ook erg moeilijk. De sterkste emoties, angst en woede, waarmee erg veel in het rond wordt gegooid zijn ook de slechtste raadgever.

We moeten hiertegen in opstand blijven komen, we mogen er niet voor zorgen dat onder polarisering van de maatschappij begrippen als vrijheid van meningsuiting en persvrijheid, bakens van het liberalisme, gaan behoren tot een conservatieve denkrichting, of erger zelfs, voorbijgestreefd worden. Onder geen beding mogen we vervallen tot een totalitaristische barbarij, vormgegeven door de bange massa.

Dat zijn we aan onszelf, onze voorouders en onze kinderen verplicht. De liberale rechtsstaat ten onder laten gaan zou gelijk staan aan in brand steken van het Louvre of het slopen van het Vrijheidsbeeld. Dit mogen wij nooit ofte nimmer dulden. Laat die doemprofeten maar roepen. Een maatschappij zoals zij die zien gebaseerd op angst, woede en wantrouwen heeft geen vooruitzichten. Je moet de toekomst nooit vrezen, je moet ze grijpen met beide handen en nooit meer loslaten. Le futur est a vous!

Patrik Straetemans
Aspirant-bestuurslid

De Chinese draak

Scrollend door Facebook, sprong toch iets in het oog. 'Chinese staat wurmt zich in Belgische bedrijven', een mens zou voor minder de rillingen over het lijf krijgen. Met een eigen overheid die genoeg weg heeft van een overbezorgde moeder, kunnen we een communistisch beleid in de bedrijfswereld al helemaal missen als kiespijn.

Uit onderzoek van De Tijd blijkt, dat 42% van de onderzochte vennootschappen met Chinese aandeelhouders onder rechtstreekse controle staan van de Volksrepubliek China. Vooral vertegenwoordigd in de financiële en automobiele sector, neemt deze trend exponentieel toe. Hier gaat het dan alleen nog maar over de rechtstreekse inspraak van de overheid, daarnaast zijn er echter ook nog de private Chinese investeerders. Dit is alleen al het geval voor België. Voor geheel Europa, of wat er nog van overblijft, geldt hetzelfde.

Om u een voorbeeld te geven, zonnepanelen. Duitsland was grote een marktleider in deze sector, tot vanuit China een goedkopere variant op de Europese markt kwam. Op het eerste zicht denken we al snel, Chinees product? Chinese kwaliteit. Denk niet te snel, op vlak van kwaliteit verschillen deze producten amper. Het verschil bevindt zich echter wel, u kan het al raden, in de overheid. De Chinese staat voorziet massaal subsidies om de panelen zo goedkoop mogelijk overal te kunnen verspreiden en verkopen. Op deze manier slagen ze er niet alleen in de Duitse marktleiders volledig van hun troon te stoten maar ook een aanzienlijk aandeel te

verwerven in de Europese markt.

Een ander voorbeeld van een door de overheid gecontroleerd bedrijf, is State Grid. What's in a name. Enkele maanden geleden trachtten zij nog participatie te verwerven bij Eandis, na de uitstap van Electrabel. In dit geval kon men er gewoon niet omheen dat het een puur strategische zet zou geweest zijn van de Chinese staat, om zo nog een grotere voet aan land te krijgen in België, Europa.

Bij gebrek aan coöperatie in België, slaagden ze, niet verbazingwekkend, wel in hun opzet in Griekenland. Zoals eerder vermeld zijn het natuurlijk niet alleen overduidelijke invloeden van de Chinese overheid. Bij private investeerders zijn er makkelijk verbanden te leggen met de Chinese staat. Het overgrote deel van de mensen die aan het hoofd van de investerende ondernemingen staan, hebben goede connecties met de Chinese overheid.

Li Shufu, de selfmade man. Begonnen met €20 startkapitaal, enkele jaren geleden nam hij zowaar Volvo Cars over aan €1.15 miljard. In zijn carrière meer dan eens tegen de vele regeltjes van de Chinese overheid gebotst. Is hij dan het voorbeeld van een goeie investeerder? Trek niet te snel uw conclusies, onze goede vriend is prominent lid van de Chinese politieke adviesraad, vergelijk het met de Senaat. Kunnen we dan nog steeds uitgaan van een onschuldige investering?

Afgezien van het feit dat China vooral op zoek is naar strategische investeringen, zou men haast vergeten rekening te houden met het positieve. Tenslotte zijn de Chinezen wel diegenen die met geld over de brug komen

en ervoor zorgen dat tal van bedrijven overleven, waar anderen misschien niet bereid zouden zijn te investeren. Vanuit economisch standpunt wordt het al moeilijk absoluut tegenstander te blijven. Daarenboven zorgt de opkomst van Chinese goederen, en dus ook goedkopere prijzen, ervoor dat de competitie hoog blijft en Westerse bedrijven zullen moeten blijven innoveren op hoog niveau.

Op zich zou u denken, dan zijn investeerders om bedrijven recht te houden, toch wel een goede zaak? Uiteraard, an sich vormt dit geen probleem. Sterker nog, hoe meer investeerders hoe beter. Tenzij, de overheid haar handen niet kan thuishouden.

Om u een idee te geven, is de geschatte Chinese omzet via Belgische bedrijven alleen al bijna 17 miljard waard en stellen ze zo'n 18.000 mensen te werk. Zal dit zo blijven of juist toenemen? Ikzelf heb de neiging eerder het laatste te geloven. Losstaand van het feit dat het economisch interessant is veel investeerders aan te trekken, ben ik persoonlijk geen fan van het Chinese soort.

Of het werkelijk economisch zo interessant is, valt te betwijfelen. Het Chinese regime manipuleert de economie zoveel het kan,

dus van vrijhandel is bijgevolg geen enkele sprake. Vrijhandel, een van de basisprincipes van het liberale gedachtengoed. Waarom dan zomaar aanvaarden dat dergelijk beleid naar deze kanten zou overwaaien? De echte vraag is volgens mij, of er ook maar iets te stoppen valt aan deze Chinese draak.

Sophie Lievens
Penningmeester

De scheiding van kunst en staat

Besparingen, het is niet alleen een trending topic in de beleidsverklaringen van vele West-Europese regeringen, het is ook broodnodig. Ook in de cultuursector wordt gesnoeid, gelukkig wordt het overheidsvacuüm daar opgevuld door verschillende mecenasen en andere privé-initiatieven. De cultuurvakbond ergert zich echter blauw -vergeef me de woordspeling- aan al dat privaat initiatief. Mensen die geld doneren of hun kunst tentoonstellen hebben steevast slechte intenties. De overheid daarentegen heeft geen verborgen agenda, dixit Robrecht Vanderbeeken.

Dat de subsidies voor de cultuursector afnemen is geen nieuw fenomeen, het toenemend privé-initiatief evenmin. Dat deze tendens kritiek veroorzaakt is begrijpelijk, de vertrouwde gesubsidieerde vrijheid moet plotseling wijken voor een samenwerkingsverband. Wie betaalt bepaalt, zo gaat het nu eenmaal. Laten we de zaken echter niet al te zwart-wit voorstellen: een mecenas is in eerste instantie iemand die begaan is met de kunst en ze wil helpen tot haar recht te laten komen. Ook Fernand Huts, voorzitter Katoen Natie, liet zich door zijn voorliefde voor de Vlaamse schilderkunst verleiden tot het mecenaat. Een eerste tentoonstelling zorgde vorig jaar voor controverse. Naar aanloop van de expositie *Voor God en Geld* droeg de cultuurvakbond de publieke cultuursector symbolisch ten grave. Ook een tweede tentoonstelling Oer. De wortels van Vlaanderen schoot bij de linkse cultuurpolitie in het verkeerde keelgat. Het project "ontkent de schrijnende omstandigheden van het kapitalisme in de 19e eeuw". U hoort het goed, ook kunst moet tegenwoordig politiek correct zijn. Huts zou de kunst misbruiken om zijn politieke visies door te drukken. Iedereen weet immers dat Emile Claus een harteloze libertair was en Ensor niets meer voorstelt dan wat neo-liberale propaganda, of niet? Het wordt al helemaal te gek wanneer de cultuurvakbond enkele weken later reageert met een aanvullende tentoonstelling enkele straten verderop. In het protestmanifest Graai. Roofbaronnen van Vlaanderen wordt de mecenas met naam en toenaam publiekelijk aan de

schandpaal genageld. Ironisch, vindt u niet? Een tentoonstelling over de Vlaamse schilderkunst is een kapitalistische propagandacampagne, een anti-Huts pamflet vol laster, en eerroof is een gerechtvaardigd tegenwapen. Het doel heiligt blijkbaar echt alle middelen.

Het pamflet werd opgesteld onder leiding van Robrecht Vanderbeeken, algemeen secretaris van de cultuurvakbond, dat dan weer een onderdeel is van het ABVV. De zelfverklaarde cultuurhelden omschrijven zichzelf als *"een tof team dat zich inzet voor politieke actie en het publieke debat opzoekt"* en heeft het voorts over maatschappelijk initiatief en het engagement van de burger. Dat engagement reikt blijkbaar niet veel verder dan het betalen van de belastingbrief, al het overige is voor vaders staat. Wie zelf een deel van het takenpakket terug in handen tracht te nemen, wordt door het slijk gehaald en mediageilheid of een verborgen agenda verweten. Wie subsidies ontvangt voor zonnepanelen, aandelen heeft in een taxshelter of een stichting opricht, wordt beschuldigd van belastingontduiking.

Vanderbeeken klaagt de vermarkting van de cultuursector aan. Vermarkting, het is één van die woorden met meer dan twee lettergrepen waarmee de linkerkant het publiek tracht te overtuigen van zijn gelijk, maar wat houdt het fenomeen nu juist in? De kunst onderwerpen aan de wetten van vraag en aanbod, het klinkt erger dan dat het is. Ik zou zelfs durven stellen: is dat niet wat de

kunstscène in se is, een markt? Artiesten die onderling wedijveren, de beste willen zijn. En als het dat dan niet is, bestaat er dan een alternatief voor; op basis van wat anders dan de vraag van het publiek zou de overheid artiesten moeten belonen? Vanderbeeken stelt van wel, *“een democratisch proces van peers, die de openbare financiering van kunst en cultuur proberen te motiveren vanuit vakkennis en in het belang van de kunsten”*. Enkele mislukte kunstenaars in een Brusselse achterkamer, is dat werkelijk uw oplossing tegen profitariaat en monoculturalisme? Het voorgestelde alternatief is even naïef als kortzichtig, en

laat verdacht veel ruimte voor een machtsgreep door de cultuurvakbond. Het cultuurbeleid zal dan pas echt ten dode opgeschreven zijn, wanneer ze vastgelegd wordt door zogenaamde vakmensen als Vanderbeeken zelf die de kunsten herleiden tot dienstmaagd voor hun linkse propaganda.

De overheidsmiddelen die u verdeelt, zijn overigens beperkt. Slechts een deel van de cultuursector zal met andere woorden subsidies ontvangen. De rest is het slachtoffer van oneerlijke concurrentie. Wie subsidies krijgt en wie niet, wordt arbitrair vastgesteld of kan u mij misschien objectieve criteria voorleggen om uit te maken welke kunst nu juist subsidiewaardig is en welke niet? Wie in de kunstsector actief is, weet overigens dat het niet de meest getalenteerde kunstenaar maar wel de meest getalenteerde lobbyist is die met subsidies aan de haal gaat. Is de vrije markt dan echt zo'n oneerlijk alternatief?

Een andere mythe is dat marktwerking de kunstsector toegankelijk zou maken. Ter illustratie: de tentoonstelling van Huts is gratis voor studenten en minderjarigen, en als u met veel pech niet binnen één van de vele categorieën valt die recht heeft op een korting, bent u welgeteld tien euro kwijt. De mythe is bij deze ontkracht. De hele anti-

campagne tegen Huts en het mecenaat is overigens bezwaarlijk samenhangend te noemen: volgens de ene misbruikt hij kunst om de bevolking te beïnvloeden, volgens de andere maakt hij kunst net onbereikbaar voor de bevolking. Beide stellingen zijn onwaar, samen ronduit lachwekkend.

Conclusie

Twee begrippen staan centraal binnen de liberale ideologie: de vrijwaring en de ontplooiing van het individu. Over hoe deze twee zich tot elkaar verhouden, wordt oeverloos geredetwist. Een liberaal weet echter wel dat ze complementair zijn aan elkaar en geen tegengestelde krachten zijn. In mijn persoonlijke mening sluit ik niet uit dat er een rol voor de overheid weggelegd kan zijn binnen de cultuursector. In onderwijsaangelegenheden, grote infrastructuurwerken, de bescherming van ons erfgoed en de vertegenwoordiging van de Belgische cultuursector op internationaal vlak. De scheiding van kunst en staat mag niet te absoluut opgevat worden, een zekere interdependentie is onvermijdelijk en bovendien gezond. Laten we de aanvullende rol van de overheid echter niet mispakken voor een noodzaak. De mens is en zal altijd kunstenaar zijn en blijven. Iedere tijdsperiode heeft zijn eigen grote namen voortgebracht, ongeacht de overheidspolitiek. Milton Friedman zei het al: "The world runs on individuals pursuing their self interests. The great achievements of civilization have not come from government bureaus. Einstein didn't construct his theory under order from a bureaucrat. Henry Ford didn't revolutionize the automobile industry that way". Hetzelfde geldt bij uitbreiding voor onze genieën van eigen bodem, van Claus tot Ensor.

Een artiest, in zijn zoektocht naar erkenning en niet naar succes, wil een heerser worden van de meritocratie, geen slaaf van de bureaucratie. Dat is net het mooie aan de open samenleving waar het liberalisme voor staat, dat artiesten beloond worden door het

publiek, en niet door het goëddunken van een almachtig staatsapparaat. Waarin overigens niemand verplicht is naar een tentoonstelling van Huts te gaan, en iedereen de vrijheid geniet om er zelf één te maken. Het is een samenleving waarin kunst geen monopolie in handen van de overheid is, maar een initiatief dat uitgaat van het individu. Dat kan een rijke havenbaron zijn, maar evengoed een beginnend schilder gesteund door crowdfunding of een cultuurvakbond die haar bekrompen visie wil doordrukken. Het liberalisme pleit voor een cultuurbeleid waarin alle inspiraties tot uiting kunnen worden gebracht en ieder artiest een gelijke startkans heeft. Een cultuurbeleid waarin zelfs minder gegadigde schrijvers als Peter Mertens of Robrecht Vanderbeeken de literatuur als uitlaatklep kunnen gebruiken voor hun cynisme, zij het dan wel in de categorie fictie.

Christophe Janssens
Ledenverantwoordelijke

De (on)vrijheid onder de hoofddoek: wettelijk en moreel belicht

Recentelijk oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) dat een werkgever uit de private sector contractueel mag bepalen of zijn medewerkers al dan niet mogen verwijzen naar hun geloofsovertuiging. Dat is het dictum volgend op de prejudiciële vraag die door het Belgische Hof van Cassatie werd ingediend, volgend op de zaak van Samira Achbita, ex-werkneemster bij de firma G4S Secure Solutions.

Professor Stefan Sottiaux (K.U. Leuven) ziet in de uitspraak van het HvJ, met als uitgangspunt het neutraliteitsprincipe, “een conflict tussen de vrijheid van ondernemen en de godsdienstvrijheid” (De Morgen, 14 maart 2017).

Docent internationaal publiekrecht Jeroen Temperman (Erasmus Universiteit Rotterdam) heeft hieromtrent een meer uitgesproken mening: “Het Hof (HvJ) rekt hier het neutraliteitsideaal van de staat op naar de private sector (...) Dit lijkt me onwenselijk, want we leven in een pluralistische samenleving, waarbij het logisch is dat een bedrijf de maatschappij weerspiegelt.” (De Morgen, 14 maart 2017). Met de laatste stelling van Temperman ben ik het manifest oneens. De man heeft de vrijheid om het 'logisch' te achten dat “een bedrijf de maatschappij weerspiegelt” en heeft het recht om die stelling te poneren; maar het betreft slechts zijn morele overtuiging. Ik denk dat de absolute vrijheid inzake contractuele bepalingen de werkgever moet gegund worden. Een werknemer weet zo klaar en duidelijk hoe hij zich moet presenteren en wat hij kan verwachten. De werkgever kan op z'n beurt zich dan concentreren op zijn activiteit en zal zich niet langer in de greep bevinden van rechtsonzekerheid, ten gevolge van een vage en discutabele wetgeving.

Daarbij stel ik mij vragen over de rol van Unia (ex-Gelijkekansencentrum CGKR) in voormelde geval. Voor de duidelijkheid: dat onze Grondwet eenieders gelijkwaardigheid garandeert (art. 10 Gw.), vind ik niet meer dan normaal. De reden echter voor het bestaan, de rol en de invulling van een instituut als Unia ontgaat mij volkomen. Het

instituut meent dat 'juridische instrumenten niet voldoende zijn' ter bestrijding van racisme en bevordering van de gelijke kansen. De vraag rest of de overheid moet sensibiliseren, informeren en bemiddelen bij dergelijke zaken. Naar mijn mening is dit niet een kerntaak is die ze moet uitoefenen. Sihame El Kaouakibi startte en leidt in Antwerpen sinds 2009 het project 'Let's go urban' (nu 'LGU Academy'), dat Belgische jongeren van verschillende achtergronden door educatie wil versterken binnen de maatschappij. Dit privé-initiatief lijkt me veel effectiever en efficiënter dan de doelstellingen (m.n. sensibiliseren, informeren, bemiddelen) die Unia vooropstelt.

De Belgische Darya Safai heeft Iraanse roots en schrijft in haar lezersbrief voor de krant De Morgen (dd. 17 maart 2017) in navolging van het arrest (van het HvJ): “Er bestaat in de sharia geen vrijheid van kledij. Het dragen van de hijab is een bevel van god, en daar moet je aan gehoorzamen. Wie 'kiest' voor de hijab onderwerpt zich aan god en zijn geboden. Het zijn bevelen die de vrouwen veel van hun rechten ontnemen en haar tot eigendom maken van de echtgenoot, ook al wonen ze in een seculier land. De wil van god maakt van vrouwen het zwakke geslacht. (...) Moslimvrouwen hoeven hun identiteit niet te zoeken in een stel regels dat hen systematisch discrimineert (...) Vrouwen die een

hoofddoek dragen, maken de kloof in onze samenleving ongewild nog groter. We kunnen daar niet zorgeloos naar blijven kijken”, zo oordeelt Safai, oprichtster van de actiegroep ‘Let Iranian women enter their stadiums’. Stel dat deze beweringen voor iedere of tenminste een significant deel van de moslimvrouwen de standaard is, dan zou de maatschappij en zeker de wetgever ernstig moeten reflecteren over de autoriteit van onze wetgeving. In het bijzonder wordt er in art. 10 van de Grondwet bepaald dat, naast gelijkwaardigheid onder alle Belgen, de gelijkheid tussen man en vrouw gewaarborgd moet worden. Zou er vanuit de filosofie van Unia dan ook door het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen (IGVM) moeten worden opgetreden tegen mannen, die hun vrouwen (of omgekeerd) verplichtingen opleggen (in naam van wie of wat dan ook) om bepaalde handelingen te stellen of volgens iets of iemand hun levensstijl in te richten...?

Zoals hierboven aangehaald, geloof ik dat ook voor het IGVM geldt dat vzw's of ngo's die taak en rol beter overnemen van de overheid. In mijn ogen is de wetgeving duidelijk en kan deze rechterlijk worden afgedwongen. Waarom moet de overheid dan nog een 'grijze zone' creëren en nota bene zelf inrichten? Ik kan me van de indruk niet ontdoen dat de enige 'profiteurs' die van deze mogelijkheden profiteren, niet diegenen zijn die behoefte hebben aan oplossingen die in de problematiek behandeld door deze instituten.

Lukas Vander Taelen, voormalig gemeenteraadslid en ex-lid van Groen in Elsene, ziet naast de hoofddoek ook andere fenomenen die de tegenbeweging van de secularisering (weliswaar binnen de moslimgemeenschap) belichamen: de halalmarkt (die in België jaarlijks exponentieel groeit en voor twee miljard euro een belangrijke industrie is geworden) en de modemarkt (met o.m. de 'ramadancollectie' van de keten 'Mango'). “Verwonderlijk is die trend niet. Vorig jaar

werd de Maghrebijnse gemeenschap in Brussel gepolld naar haar godsdienstbeleving. Daaruit bleek dat minder dan 10% zichzelf als ongelovig bestempelde. 90% hield er een of andere gradatie van islamitisch geloof op na, gaande van passieve beleving tot wekelijks moskeebezoek (...) In het centrum van Brussel gaat geen snack nog open die niet in grote letters op de vitrine “halal” afficheert. Wijn of bier kan je er niet krijgen en de hesp op pizza's is vervangen door kalkoenfilets. Religieuze regels stellen zich complexloos boven de Belgische wetten op het dierenwelzijn”, schrijft Vander Taelen voor De Redactie (23/06/2015). In diezelfde opinie meent hij ook dat binnen deze gemeenschap 'islamofobie' niet met 'racisme' mag worden verward. In Bruzz zei de historicus op 23 maart 2016: “Je moet niet onderhandelen over je samenlevingswaarden. Jammer genoeg hebben we het nog slechter dan dat aangepakt en hebben we zelfs niet onderhandeld, maar gewoon toegelaten dat heel wat mensen met een zeer sterke andere overtuiging zich in onze steden hebben gevestigd en weinig kritiek kregen over die overtuiging. De meerderheid van de mensen zwijgt, maar we zijn wel in oorlog met de fundamentalisten, de luidste schreeuwers, die hen opzweept”.

Vander Taelen en Dirk Verhofstadt schreven samen een column voor 'De Morgen' op 23 maart 2017, in dezelfde lijn als Darya Safai. “De bedekking van de vrouw is in feite de consequentie van de superioriteitsgedachte van de man tegenover de vrouw. Het is het hedendaagse equivalent voor de Jodenster tijdens de naziperiode. Daar zijn vier gelijkenissen. De boerka is net als de Jodenster opgedrongen door een groep die zich superieur acht aan anderen. De nazi's vonden de ariërs superieur tegenover de Joden, vandaag denken orthodox islamitische mannen hetzelfde tegenover hun vrouwen. De boerka is het uiterlijke kenteken van die inferieure groep, net zoals de gele ster dat was voor de Joden. Vrouwen mogen alleen gaan op plaatsen en

tijdstippen die door de mannen worden opgelegd, net zoals de nazi's dat deden tegenover de Joden die niet op banken of trams mochten zitten en voor de avondklok binnen moesten zijn. De boerka is, in de ogen van de mannen die het opleggen, een middel om een onrein wezen af te schermen tegenover de 'zuivere' mannen zoals de Jodenster dat ook deed. En ten slotte, maar allicht het meest treffende, is het feit dat de boerka het individu uitwist zoals ook de Davidster dat deed met de Joden. Joden werden niet beschouwd als unieke mensen met een eigen persoonlijkheid maar als minderwaardigen. Hetzelfde overkomt nu vrouwen in de orthodoxe islam van wie het aangezicht wordt uitgewist. Boerka's zijn het hedendaags symbool van de deïndividualisering. Het zijn private gevangenissen waarbij de vrouw de wereld alleen kan zien door een gaas, zoals de tralies van een cel. Wie gelooft dat vrouwen de boerka uit vrije wil dragen is naïef, dom, of erger nog, onverschillig. Wie de boerka toestaat, kiest de kant van de onderdrukker."

De heren uiten ook hun kritiek op een medewerkster van Unia, Rachida Lamrabet. Zij verdedigt het recht op het dragen van een boerka. Het verbod op het dragen ervan (zie arrest HvJ) beschouwt zij als een "aantasting op de vrijheid en de privacy van de vrouw" (De Morgen, 22 maart 2017). Beide heren noemen haar positie bij Unia daarom "problematisch": "In haar interview zei ze dat vrouwen met een boerka niet deelnemen aan de samenleving, en dat vond ze geen probleem. Ze zonderen zich af, maar leven doorgaans op kosten van de gemeenschap. Dat is onaanvaardbaar, want een dergelijke houding verhindert integratie, draagt bij tot de afkeer van onze manier van leven, onze rechten en vrijheden, onze solidariteit en burgerzin. Opkomen voor gelijke kansen betekent dat men juist de hindernissen daartoe wegneemt. Wie de boerka verdedigt, gaat daar tegenin", besluiten ze.

Hierbij kan ik alleen besluiten dat een vrije

vrouw de wilsvrijheid heeft om het stuk textiel te dragen. Wanneer dit echter niet het geval is, wat veelal zo is, en een vrouw de boerka draagt, dan wordt het als een symbool van afzondering en onvrijheid gezien als een reactie op de waarden van onze liberale staat. Op zo'n moment denk ik dan dat het misschien wijselijk is om een algemeen verbod op religieuze tekens binnen openbare inrichtingen, en specifiek binnen het onderwijs zowel voor verstrekkers als genietters, te installeren en te rechtvaardigen. Elk individu heeft immers recht op vrijheid en ontwikkeling, zowel op cognitief als recreatief vlak. Dan moeten beperkende symbolen, die hiertoe een barrière vormen, wel op een gerechtvaardigde manier geweerd kunnen worden.

Olivier Badert
Aspirant-bestuurslid

50 tinten rood

‘Marxisme is nog altijd tien keer beter dan liberalisme.’ De retoriek heeft iets weg van een opstandige puber die vastzit in een anarchistische fase. Helaas, het zijn de woorden van Peter Mertens, partijvoorzitter PVDA-PTB. De politieke actualiteit bereikt dezer dagen historische dieptepunten en ontnemt zichzelf iedere geloofwaardigheid. De ruchtbaarheid die gegeven wordt aan het simplistisch politiek discours van de marxistische partij is echter omgekeerd evenredig aan de inhoud.

"Wij schenden internationale mensenrechten noch de Conventie van Genève, dus zijn een democratische partij" besluit de partijvoorzitter met enige fierheid. Het ontbreekt de heer Mertens niet aan bescheidenheid, wel aan een minimale intellectuele correctheid. Een democratie vrijwaart de persoonlijke vrijheden. Marxisme herleidt het individu tot het voorwerp van een egalitaristisch denkbeeld, een abstract subject dat ondanks de samengaande verschillen tussen mensen niet mag afwijken van de rest. De graad van etatisme waar deze ideologie naar streeft is manifest in strijd met iedere vorm van menselijke waardigheid, het is een ontkenning van het zelfbeschikkingsrecht dat ons allen toekomt.

De extremen van het politieke spectrum zijn potentiële gevaren voor de open samenleving. Niet omwille van het rechtse of het linkse, maar omwille van het collectivisme. Het opeisen van eenieders vrijheid en welvaart ten behoeve van een onbereikbare utopie is hier een wezenskenmerk van. Het inherente kwaad van het gemeenschapsdenken werd in het verleden haast meer bewezen dan de stelling van Pythagoras. Het gemak waarmee de communistische kopstukken wandaden van Castro en co rechtvaardigen is niet alleen een slag in het gezicht van vele vrijheidsstrijders en mensenrechtenorganisaties, het toont ook aan welk gevaar er schuilgaat achter deze ideologie. Collectivisme is het failliet van ieder greintje individuele vrijheid. Het

individu staat er ten dienste van de gemeenschap, in plaats van omgekeerd.

Marxisme voorstellen als een democratisch verantwoord alternatief voor het kaviaarsocialisme is intellectueel oneerlijk.

De Partij van de Arbeid is meer dan de onschuldige grote broer van de socialisten. Het is de overgang van interventie naar onnipotentie. Het hoefijzermodel toont de aperte parallellen tussen beide uitersten aan. Regels worden er hardhandig opgelegd, moraal wordt een elastisch begrip en eigendom een illusie. Waarin verschilt het marxistische discours met dat van een fascist, van een Trump of van een Erdogan? Men speelt in op een gevoel van onrechtvaardigheid of onmacht. Een grotere vijand wordt ons voorgelogen waarvoor de krachten gebundeld moeten worden. Een strijd tegen het establishment, tegen terrorisme, tegen minderwaardige rassen of tegen de bovenklasse. Deze doelbewust in het leven geroepen noodtoestand rechtvaardigt iedere interventie van staatswege. Het zijn deze doembeelden die ervoor zorgen dat cartoons geen denkbeeldige wezens meer mogen beledigen, dat Turkse premiers niet van bestialiteiten mogen worden beschuldigd en dat kinderen opgroeien met gewapende soldaten in het straatbeeld. Is onze vrijheid niet meer waard dan wat ijle propaganda?

Ik hoor u al denken: het verschil tussen

fascisme en marxisme is het racisme. Waar een fascist streeft naar minderwaardigheid, zal een marxist gelijkheid willen. Dat klopt, toch deze twee bedenkingen. Primo, het ontbreken van een racistisch betoog mag een ideologie niet rechtvaardigen. Het label 'niet-discriminatoire' komt immers iedere stroming toe, op extreemrechts na. Secundo, de gelijkheid waar het communisme naar streeft is een impliciete minderwaardigheid. Ondergeschiktheid aan een andere huidskleur wordt er simpelweg vervangen door ondergeschiktheid aan de staat. Het liberalisme tolereert geen van beide, de ontplooiingsmogelijkheden van het individu zijn absoluut. Zij mogen niet afhankelijk gemaakt worden van afkomst, geslacht, geaardheid, het goedgevoelen van een bureaucratie en de onwetendheid van een planeconomie.

Raoul Hedebouw stelt dat de maatregelen die zijn partij voordraagt de vrijheid van de mensen niet aantast. De legio fiscale aanslagen dat het marxistisch draaiboek beraamt, vormen slechts één van de vele geplande inbreuken op onze vrijheid. Het zich onrechtmatig toe-eigenen van private eigendom voor hogere doelen -wat deze ook mogen zijn- is misdadig. Hoe men het ook draait of keert: Robin Hood was een ordinaire dief en het marxistisch partijprogramma een pleidooi voor onteigening. Daarnaast pleiten de communisten resoluut tegen de marktwerking en privatisering. Wat is er -in godsnaam durft een liberaal eraan toe te voegen- zo verwerpelijk aan mensen die zelfstandig beslissen wat ze produceren en consumeren? Waarom wordt het nastreven van winst moreel afgekeurd? Als de mens werkelijk zo slecht is en kapitalisme zo verderfelijk, quod non, wat zal een maximale staat hieraan veranderen? Is een overheid geen bedrijf, bestaat zij niet uit mensen? De kapitalistische graaizucht vervangen door de belastingzucht van een oppermachtige overheid kan men bezwaarlijk als probleemoplossend kwalificeren. Het is de individuele ondernemingskracht die onze

maatschappelijke welvaart heeft voortgebracht, niet andersom.

De vrijheid waar het liberalisme voor staat is geen vrijgeleide voor frauderende multinationals of de moderne slavernij. Liberalisme staat voor een rotsvast geloof in de vooruitgang van de mensheid, gefundeerd op individuele daadkracht. Het consacreert de idee dat het individu op zich waarde heeft en tot grootse dingen in staat is, vrij van externe dwang. Het liberalisme roept geen strijd of noodtoestand in het leven ten koste van de vrijheid, het bewerkstelligt ze door vrede, door een onthouding. Door een politieke structuur na te streven waarin het individu zijn keuzemogelijkheid maximaal kan benutten, voor zover hij daarbij anderen niet schaadt. "A society that puts equality before freedom will get neither. A society that puts freedom before equality will get a high degree of both." De woorden van Milton Friedman zouden een vast onderdeel moeten vormen in de eindtermen van het secundair onderwijs, het zou de bekrompen visies van bepaalde partijvoorzitters enige ruchtbaarheid ontnemen. Laten we de vrijheid niet opgeven voor een gelijkheid die er geen is. Marxisme is roodkleurig, niet rooskleurig.

Christophe Janssens
Ledenverantwoordelijke

De opkomst van extreemlinks en de neergang van het salonsocialisme

Het socialisme is sinds 1885 een vast gegeven binnen onze Belgische samenleving. We zijn ondertussen 132 jaar, 34 regeringsdeelnames en 12 socialistische premiers verder en het ziet er niet zo goed uit voor het democratisch-socialisme in België. Hier ben ik zeer ongerust om. Hoe is het toch zover kunnen komen?

In België hebben de socialistische partijen onder verschillende noemers geregeerd. Eerst was er de Vlaams Socialistische Arbeiderspartij (VSAP). Deze fractie fuseerde op z'n beurt dan tot de Belgische Werkliedenpartij (BWP) en veel politieke kwesties, naamsveranderingen, verkiezingsoverwinningen en verliezen versplinterde later de partij uiteindelijk tot de twee socialistische partijen die we vandaag kennen: de SP.A en de PS. Elk kind moet nu eenmaal een naam hebben. In de aanloop naar de moeder aller verkiezingen van 2014 was er een hevige linkse strijd tussen SP.A, PVDA en Groen enerzijds en een links-rechtse strijd tegen N-VA anderzijds waar te nemen. Ze verloren op alle fronten en moesten vervolgens plaatsnemen in de oppositie, zowel op Vlaams als Federaal niveau. Voorzitter John Crombez staat voor één van de moeilijkste taken in de Belgische, maar ook socialistische geschiedenis. Hij is ofwel gedoemd om het zinkende schip te redden, ofwel er samen mee ten onder te gaan.

Socialistische partijen hebben een bepaald imago: de kiezer veronderstelt dat ze het opnemen voor de armeren, hulpbehoevenden en de arbeiders die 'geterroriseerd' worden door het systeem of de multinationals. Dat kunnen we althans afleiden uit hun partijpropaganda. U gaat mij nooit horen vertellen dat de werk- en levensomstandigheden van de arbeidersklasse niet schrijnend was decennia geleden. Gelukkig hebben we nu een sociaal vangnet die heel wat mensen in

nood kan opvangen. Zakkenvullen, belangenvermenging, gesjoemel, financiële schandalen en fraude met belastinggeld past helaas niet binnen de geloofwaardigheid van een succesvolle socialistische partij.

Naast de partijkas werd toen ook de eigen zak behoorlijk gevuld. Daar was Willy Claes zeer goed in, maar de primus van de klas was toch Guy Mathot van de PS. In 1977 kwam het dubieuze leven van deze man aan het licht wanneer bleek dat hij als minister een extra rijtuig liet koppelen aan een trein naar Zwitserland om met vakantie te gaan. De daaropvolgende jaren werd Mathot's naam in diverse politieke en financiële schandalen genoemd, waarbij sprake was van zwart geld, dubieuze transacties, het plunderen van de staatskas, vrouwen, drank en zelfs betrokkenheid bij de moord op PS-kopstuk André Cools.

In de politiek zijn er heel wat rotte appels en doorheen deze schandalen poogden de PS en SP.A hun partij steeds uit de brand te redden, al was dit niet altijd even makkelijk. Voor ons, de nieuwe generatie leiders van de toekomst, zeggen deze schandalen niet veel omdat de meeste lang voor onze geboorte hebben plaatsgevonden. Het is dan ook volledig uw recht, als lezer, om mij te beschuldigen van oude koeien uit de gracht te halen. Wees gerust, er is meer...

Tijdens de 21ste eeuw gaan de salonsocialisten gewoon verder. De populariteit van de socialisten is aan het stijgen met kopstukken zoals Bert Anciaux, die door zijn uitspraken vaak wordt teruggeroepen door zijn eigen partij. Er was ook Patrick Janssens die geprobeerd heeft om de sociale zekerheid op te lichten via enkele Antwerpse VZW's, Steve Stevaert die gebruik maakte van overheidsgeld voor electorale propaganda, en natuurlijk kunnen we het wanbeleid van de koning der salonsocialisten, Johan Vande Lanotte, niet

vergeten. Zwart geld witwassen, verduistering, corruptie en dure auto's, het hoort er allemaal bij voor de salonsocialisten in de eerste 10 jaar van de 21ste eeuw. Een hele opsomming met alle schandalen en betrokkenen vanaf 1973 zou 36 pagina's vullen.

Al deze beschuldigingen en hetgeen ze op hun kerfstok hadden staan, waren lang niet de doodsteek voor de socialistische partijen in België. Vorig jaar viel pas de bom. Er ontstond een domino-effect van lijken die uit de socialisten hun kasten vielen. Na het optima-, publifin-, publipart- en het intercommunalesschandaal, waar ook andere traditionele partijen in betrokken zijn, weet John Combret geen blijf meer met het imago van zijn partij. Het is al een stap in de goede richting van de SP.A om definitief af te stappen van het salonsocialisme en op een transparante manier naar de verkiezingsperiode te willen gaan, maar is het genoeg om een sterke positie te blijven behouden?

Extreme left and extreme right are all the same for me

Peter Mertens, leider van de PVDA, smult hier natuurlijk van. Hij laat zijn propagandamachine op volle toeren draaien en maakt gretig gebruik van de chaos en dalende geloofwaardigheid van de SP.A en de PS. Volgens de laatste peilingen neemt het extreemlinkse PTB een onwaarschijnlijke vlucht in Franstalig België. Ze zijn namelijk, op dit moment, groter dan de PS die jarenlang de dominante partij was in Wallonië. Ook in Vlaanderen doorbreekt de partij de kiesdrempel. Zo klimt de PTB in Wallonië naar een tweede plek met 20,5 procent. De socialisten van Elio di Rupo daarentegen verliezen zo'n 11,7 procent, wat gelijkstaat aan één derde van hun kiezers. Het effect van de Publifin-affaire laat zich duidelijk voelen in Wallonië, maar zeker ook in Vlaanderen.

Net zoals zijn tweelingbroer, de PVDA, is het Vlaams Belang een grote winnaar op Vlaams grondgebied, aangezien de partij

weer is gestegen naar 12%. Het is dus feest voor de populistische partijen in België. PVDA en Vlaams Belang zijn wel degelijk aan elkaar gewaagd ondanks het feit dat ze beide ontkennen populistische partijen te zijn.

Zoals alle populistische partijen en politici beschuldigen ze beide de traditionele partijen en de regering ervan in een ivoren toren te wonen van waaruit ze niet kunnen zien wat de 'man in de straat' of de 'man met de pet' echt wil. Slogans zoals 'EIGEN VOLK EERST' of 'EERST HET VOLK, DAN DE WINST' zijn hen niet vreemd. Zo is de opkomst van de NSDAP en de cultus rond Hitler, die toch het 'levende' bewijs is van populisme, ook ontstaan. Ze vergeten blijkbaar heel de tijd dat ministers, staatssecretarissen, parlementsleden en hun hele administratie ook maar mensen zijn en dat wanneer ministers een beslissing maken, ze dit niet doen vanop hun gouden troon. Als er een nieuwe belasting wordt ingevoerd, dan gebeurt dit niet met een grijns op hun gezicht en met het doel om de bevolking te pesten.

Daarnaast doen ze aan het wij/zij-denken. Ze viseren in hun uitspraken, slogans, artikels en propagandacampagnes één bepaalde groep om zo de maatschappij verder te polariseren en de bevolking angst of woede in te blazen. Vlaams Belang doet dat met moslims of allochtonen, PVDA met mensen die volgens hun normen 'te veel' geld hebben of rijk zijn. Extreemrechts doet aan rassenhaat terwijl extreemlinks aan klassenhaat doet. Wij zijn goed en zij zijn slecht. Zo kan je hun visie op de werkelijkheid vergelijken met een mislukte western waarin cowboys en indianen tegenover elkaar staan.

COMAC en NSV!

Ze viseren helaas niet enkel de indianen, maar ook elkaar. Dit laten ze vaak over aan hun studentenbewegingen of propagandamachines, namelijk COMAC en NSV!. Deze staan lijnrecht tegenover elkaar

op universiteitscampussen over heel Vlaanderen en doen er alles aan om de studentenopinie ervan te overtuigen dat de ene niet zoals de andere is. Zo brachten de kopstukken van COMAC een artikel uit over het fascistische NSV!, waarin ze uitlegden waarom deze vereniging geen gewone studentenclub is. Hun conclusie was volledig correct en ze staaften deze dan ook met correcte, historische feiten. Het is echter wel opmerkelijk dat één van de auteurs, tevens de voorzitter van COMAC VUB, in het desbetreffende artikel met historische casussen zit te gooien, terwijl ze deze over het communisme op het voorzittersdebat van haar universiteit weglachte.

Haar communistische achterban lachte trouwens guitig met haar mee.

Als je trouwens 'NSV!' vervangt door 'COMAC' dan klopt het artikel nog steeds. Vuur met olie bestrijden laat vaak een spoor van hypocrisie en vernieling na en dat is bij hen niet anders. Jaren geleden, toen studenten blijkbaar liever met de vuist in plaats van met woorden met elkaar in confrontatie gingen, besliste de VUB dat fascistische studentenverenigingen/jongerenpartijen niet meer op de campus toegelaten zijn. Waarom is er op onze universiteit dan nog steeds sprake van deze rode vorm van de pest? Mijn boodschap aan de VUB is duidelijk: iedereen gelijk voor de wet. Indien ik als vrije student het links populisme moet aanhoren-want willen of niet, het wordt er gewoonweg door mijn strot geduwd- dan ben ik bereid dit ook te doen voor het rechts populisme. Extreme left or extreme right, it's all the same bullshit for me.

Die bullshit wordt veroorzaakt doordat ze beiden geen realiteitszin of een besef hebben over de mogelijke gevolgen van hun beleidsvoorstellen. Iets dat ook meteen al opvalt met hetgeen ze keer op keer beloven wanneer ze 'ooit' eens aan de macht zouden komen, namelijk verandering. Diezelfde verandering waar de populist der populisten, Donald Trump, telkens uitgebreid mee heeft uitgepakt. Een belofte die er hoe dan ook zo

snel mogelijk moet komen, liefst hier en nu. Helaas werkt een democratische samenleving met een non-dictatoriaal overheidsorgaan zo niet. De wil van Peter Mertens of Tom Van Grieken zal niet direct wet zijn, integendeel. Het zal zoals elk wetsvoorstel procedures en stemmingen moeten doorstaan. Om hun programma echt te verwezenlijken, moeten we al onze mensenrechten, vrijheden en democratische normen en waarden aan de kant zetten opdat zij zo snel mogelijk, volgens hun partijstandpunt, de ideale maatschappij kunnen construeren. Hun beeld is het enige 'goede' beeld over de werkelijkheid. Een werkelijkheid waar het proletariaat overheerst of waar, liefst, geen enkele moslim meer rondloopt.

Ongeloofwaardige en onrealistische waanzinsbeelden noem ik het. Ik nodig iedereen, die kan tellen, uit om bijvoorbeeld het programma van PVDA te nemen en alle uitgaven/ inkomsten naast elkaar neer te schrijven. Je zal zien dat hun financieel plaatje absoluut niet klopt. Binnen hun eerste legislatuur zal onze staatsschuld vertienvoudigd zijn.

Gelukkig zullen PVDA en Vlaams Belang nooit kunnen regeren. Hiervoor is in mijn ogen zelfs geen cordon sanitair rond PVDA of Vlaams Belang nodig. Het grootste probleem dat ons kleine, maar complexe landje gaat hebben als de socialisten worden vervangen door hun extreem linkse ideegenoot in de oppositie, is dat we een gematigde gesprekspartner kwijt zijn. Zowel extreemlinks als extreemrechts hebben het heel moeilijk om een oplossing te vinden waar iedereen het mee eens is. Hetgeen ze beloofd hebben aan hun kiezers, is door middel van compromissen niet waar te maken. Bij hen is het alles of niets.

België heeft een politiek complexe speeltuin waarbij enkel door samen te werken en met elkaar in dialoog te gaan, we deze bende radicale kleuters uit de zandbak kunnen houden vooraleer ze al het mooie en harde werk voor eens en voor altijd verwoesten.

Dieter Goovaerts
Voorzitter

LVSV in beeld

Macron: de doctrinaire van de 21ste eeuw?

Emmanuel Macron wordt door de pers beschreven als een linksliberaal. Ook in zijn boek 'Révolution' haalt hij dit zelf aan, maar liefst overstijgt hij het links-rechts denken. Misschien is een andere, meer concrete manier om Macron te beschrijven, dat van een moderne doctrinaire. Hierbij dient men in het achterhoofd te houden dat zowel Macron als de doctrinair kinderen van hun tijd zijn.

De doctrinair waren een politieke fractie binnen het Franse politieke systeem die een grote invloed uitoefenden tussen 1814 en 1830. Ideologisch bevonden zij zich in het midden van hun politieke opponenten: in het *Chambre des Députés* bevonden zich links van hen de radicaallinkse republikeinen en rechts van hen de ultraroyalisten. De doctrinair trachtten het monarchistische verleden te verzoenen met de idealen van de Franse revolutie. Zij waren dan ook voorstander van het behoud van de monarchie onder parlementaire en constitutionele controle. Een staatsmodel dat later gevolg kreeg in landen als Nederland, Denemarken en België.

De toenmalige liberalen waren gekenmerkt door centristische beleidsvoorstellen, maar desondanks namen ze geen genoegen met het status quo. Integendeel: zij stonden voor drastische hervormingen. *Les doctrinaires* begrepen dat men Frankrijk niet naar zijn absolutistisch historisch verleden kon reconstrueren, alsook het utopisch ideaal van de revolutie niet te verwezenlijk viel zonder immorele handelingen. De immoraliteit die daarmee gepaard ging, werd na de Revolutie pijnlijk duidelijk onder het schrikbewind van Robespierre. Neen, Frankrijk moet erin slagen het heden met de toekomst te verzoenen. Dat gaat alleen door het behoud van het goede en het loslaten van het achterhaalde.

Hierin neemt **Emmanuel Macron** dezelfde positie als de doctrinair. Waar de PS een klassiek-linkse kandidaat en *Les Républicains* een klassiek-conservatieve kandidaat naar voor schuiven, zit Macron als

doctrinair in het midden. Maar als het op de graad van hervormingen aankomt, zelfs met ontbreken van een volwaardig programma, laat hij beide kandidaten ver achter. Zijn voorstellen overstijgen het links-rechts denken waarbij het goede wordt behouden en het achterhaalde wordt verworpen. Zijn belangrijkste tegenkandidaten: **Fillon**, **Hamon** en **Le Pen** tonen aan dat het politiek klimaat even gepolariseerd is als weleer. Toen stonden de radicaallinkse republikeinen en de absolutistische ultraroyalisten lijnrecht tegenover elkaar.

De doctrinair stonden doorgaans voor een 'negatief' liberalisme. Toen zij in de oppositie waren, trachtten zij in de eerste plaats hervormingen tegen te houden. De liberalen gruwden van de gedachte dat de hervormingen van de radicaallinken en de ultraroyalisten de individuele vrijheden van de burgers zou schaden. In die zin stonden zij dus voor een negatief project: liever niets dan iets. Toen **François Guizot** aan de macht kwam, veranderde dit. Hij begreep dat de doctrinair, eens aan de macht, snel aan populariteit zouden inboeten als er geen scheppend project plaatsvond. Daarbij is individuele vrijheid volgens hem niet in conflict met een leidende staat. Die staat moet wel zijn grenzen kennen. "*Een staat*", zo redeneert hij, "*is als een dienstmeisje. Zij moet ten dienste staan van de bevolking maar mag ook niet in de weg lopen.*"

Eveneens waren de negentiende-eeuwse liberalen een vrijemarkteconomie goed gezind, maar niet in diezelfde mate als in Engeland het geval was. Zij geloofden dat er voor de overheid nog een rol was

weggelegd, als gids. Onder Napoleon vond er al een hele modernisatie plaats die zorgde voor de industrialisatie van Frankrijk. Hierop konden de doctrinairers hun beleid voortbouwen. Dankzij Louis Becquey konden zij hun historische stempel drukken op gigantische infrastructuurwerken. **Louis Becquey** was een ambtenaar van doctrinaire stempel. Hij leidde de aanlegging en verbouwing van de grachten die tot vandaag de dag een cruciale rol spelen in de Franse economie. Ook introduceerde hij een interessant financieringssysteem: de kanalen werden grotendeels door private investeerders bekostigd. De liberale ambtenaar bracht deze publieke-private samenwerking naar Frankrijk na zijn studiereis in Engeland.

Weldaden van de vrije markt

Ook Macron is overtuigd van de weldaden van de vrije markt. Maar hij stelt dat die vrije markt alleen kan functioneren onder een leidende staat. De vrije markt verhoogt de welvaart, maar de staat is nodig om bepaalde doelen te realiseren. Daarom pleit de nieuwe doctrinaire ook voor vrijemarkthervormingen zoals het flexibeler maken van de arbeidsmarkt, het einde van de vijfendertigurenweek en het omarmen van de vrijhandel. Maar hij stelt ook dat de economie sneller evolueert dan de mens. Daarom moet de staat ervoor zorgen dat het individu zich steeds kan bijscholen, dat iedereen toegang heeft tot hoger onderwijs en dat men het volk de middelen geeft om zichzelf te ontplooiën.

Hij stelt dat vroeger de politieke besluitvorming en de economische innovatiecyclus min of meer gelijk liepen. Alles ging vrij traag: zowel politieke besluitvorming als economische innovatie. Vroeger kon de staat dus politieke projecten op middellange of lange termijn instellen. Het probleem in deze geglobaliseerde wereld is dat de politieke besluitvorming nog steeds zo traag is en daarbovenop meer gedecentraliseerd is. Dit leidt ertoe dat de

politiek er niet in slaagt economische innovatie bij te houden. De economie draait tegenwoordig ook alleen rond innovatie: alles moet sterker, sneller, beter en creatiever. Het kapitalisme laat ons toe een nooit geziene welvaart en innovatie te creëren. Maar indien Frankrijk bij dezelfde reguleringen, politieke discours en voorwaarden blijft, *"alors nous sommes morts"*.

Eveneens hebben de doctrinairers inzake het stemrecht hun sporen nagelaten. Zij eisten een verbreding van het stemrecht naar iedereen die 'capabel' is. Die 'bekwamen' zijn alle mannelijke Franse burgers die tweehonderd franken belastingen betaalden, genoten van hogere studies of ambtenaren waren. Toch moet ik benadrukken dat de tijden toen drastisch verschilden met vandaag: zo was het gros van de bevolking ongeschoold en vierde analfabetisme hoogtij. Anno 2017 kent iedere West-Europeaan een basisscholing. De volksverheffing van de laatste eeuw heeft zijn vruchten afgeworpen.

De radicaallinken pleitten voor een zo breed mogelijk stemrecht. De ultraroyalisten waren verscheurd over het onderwerp: ofwel stemrecht voor zij die driehonderd franken aan belastingen betaalden, ofwel alleen voor de aristocratie. De doctrinairers waren dus tegen een zo breed mogelijk stemrecht, maar volgens François Guizot was dit maar tijdelijk. Hij redeneerde dat er toen slechts een minderheid van de bevolking bekwam was om stemrecht uit te oefenen. Met dat de samenleving zou groeien en de scholingsgraad zou toenemen, kan men ook het stemrecht verder uitbreiden. In 1820 is het aandeel bekwamen nog een minderheid, maar met de tijd wordt dit de overgrote meerderheid.

Voor alle duidelijkheid: Emmanuel Macron is geen voorstander voor het afschaffen van de Republiek en een terugkeer naar de parlementaire constitutionele monarchie, noch voor het inperken van de stemrecht. Net zoals de doctrinairers is hij een kind van zijn tijd. Hij is overtuigd republikein, maar ziet

dat men de parlementaire democratie dient te verzoenen met een participatieve vorm van democratie. De parlementaire democratie blijft dus bestaan, maar de burger moet meer betrokken worden met het beleid. Zijn comités van En Marche zijn honderden kleinschalige bijeenkomsten waar allerlei mensen van alle politieke stromingen bijeenkomen om ideeën uit te wisselen. Er wordt gepraat, nagedacht en gediscussieerd.

Alleen voor Europese integratie

De doctrinairers waren geïnspireerd door het Britse systeem. **Victor Broglie** en **Charles de Rémusat** waren openlijk anglofiel en droomden van een Frankrijk naar Engels model. De andere doctrinairers gingen niet zover als Broglie en de Rémusat, maar opperden wel tussen een goede verstandhouding tussen Frankrijk en Engeland. Zo was François Guizot's spotnaam '*Lord Guizot*'. Hij trachtte als Minister van Buitenlandse Zaken een detente tussen Frankrijk en Engeland te realiseren, maar dit liep mis door tegenstrijdige belangen in Egypte. Royer-Collard had veel respect voor de Engelse instituties, maar begreep dat dit nooit zou kunnen werken in Frankrijk. Hij beseftte maar al te goed dat openlijk dwepen met de historische vijand in het nadeel zou spelen van de doctrinairers. Los van de doctrinairers, werden de Britten en hun land gehaat door het Franse volk tot de aristocratie en de Koning. **Karel X** zei letterlijk dat hij liever stopte met regeren dan te regeren met dezelfde voorwaarden als de Engelse Koning. Daarom verkocht Royer-Collard elk doctrinair voorstel met een Engels geurtje als superieur aan het 'ouderwets' Engels systeem. De doctrinairers stonden dus eenzaam in de woestijn te roepen als het over een goede verstandhouding met Frankrijks directe burens ging.

Macron is de enige uitgesproken pro-Europese kracht in deze Franse verkiezingen. Eenzaam roept hij voor meer Europese integratie, samenwerking en coöperatie. De jonge doctrinaire gelooft dat

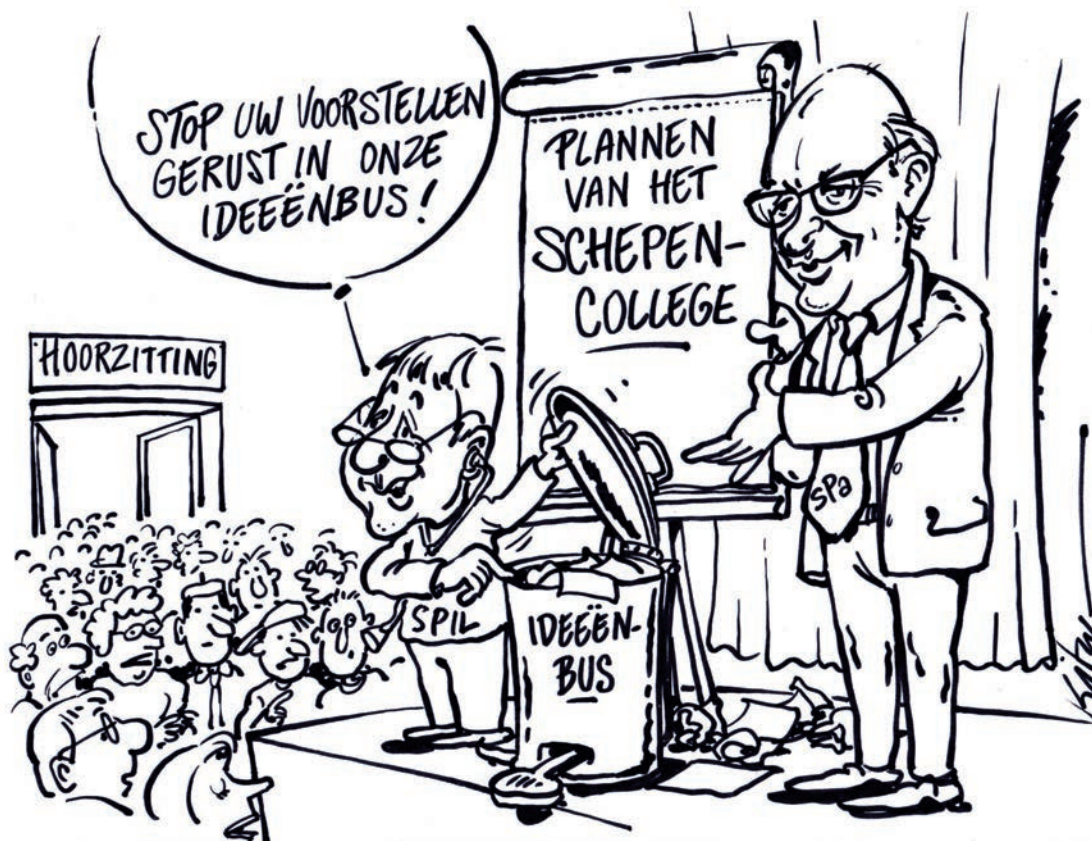
Frankrijk geen leidende rol meer kan spelen in deze geglobaliseerde wereld. Frankrijk moet samen met Duitsland de leider zijn binnen de Europese Unie, om zo een luide stem te kunnen hebben op het wereldtoneel. Dat dit zonder het Verenigd Koninkrijk zal zijn, doet François Guizot, Victor de Broglie en Charles de Rémusat omkeren in hun graf.

Tot slot zijn ook de gelijkenissen in context opmerkelijk. De opmars van de doctrinairers begon na de val van Napoleon. Frankrijk zat door de Napoleontische veldtochten in zak en as. Het land was onzelfzeker, door het schrikbewind van Robespierre verloren de idealen van de revolutie hun glans en de ultraroyalisten hadden heimwee naar het Frankrijk onder een absolutistische heerser. Frankrijk, Europa en het hele westen komen zwaar gehavend uit de financieel-economische crisis. Een aanzienlijk deel van de kiezers zoeken hun heil in extremistische en sterke leiders, het discours aan beide zijden van het politiek centrum is gepolariseerd en de liberale samenleving geniet niet meer van dezelfde glorie als een halve eeuw geleden.

In deze tijden van polarisering en politisering doet het misschien eens deugd om een ander geluid te horen. Net als weleer: toen de radicaallinkse republikeinen en de ultraroyalisten trachtten de geesten te veroveren door het inboezemen van angst, waren het de doctrinairers die opvielen door hun optimistische en verzoenende boodschap. Daarom is het een goede zaak dat er in dit Trump- en Corbyn-tijdperk stemmen zijn zoals Emmanuel Macron. Stemmen die je er doen aan herinneren dat er wel degelijk problemen zijn, maar dat het individu en de samenleving in staat is deze op te lossen. Weg met het nostalgisch defeatisme, een oprecht vertrouwen in de menselijke vooruitgang is een beter middel tegen cynisme.

Nathan Benit
Erelid LVSV Brussel

La politique, je m'en fou

Een tijdje geleden was ik op een debat aanwezig tussen Mark Eyskens en Herman De Croo in Antwerpen, georganiseerd door LVSV Antwerpen. De vragenronde werd gestart en er viel de vraag die vele onderzoekers bezig houdt: “Zijn jongeren politiek echt zo beu en “te lui” om het te volgen, omdat de politieke participatiegraad bij hen zo laag ligt?”. De waarheid is net iets anders dan dat het misschien op het eerste zicht lijkt. Mark Eyskens gaf een mooi antwoord met het punt dat hij er niet vanuit gaat dat jongeren minder participeren of ongeïnteresseerd zijn in de politiek die we vandaag kennen onder de politieke instellingen.

Laten we even teruggaan in onze gedachten, vindt u zelf dat u maatschappelijk iets kan veranderen door u politiek te engageren, in de jeugdraad of wat dan ook? Ik denk dat het beeld hierrond meer een doemdenken geworden is dan het utopische beeld van waar je met een paar een revolutie op gang kan brengen. Misschien moeten we anders denken, als jij niet begint met jou te engageren en jouw wil niet publiek te maken, hoe zal je dan wel iets kunnen veranderen? Ikzelf zit in LVSV om mijn ideologische waarden te verspreiden en beschermen. Ik ben geen normatief persoon, maar ik zal strijden voor de waarden van goede democratie, de scheiding der machten en

mijn vrije meningsuiting. Eenmaal het strijden voor onze normen en waarden er niet meer is, is de maatschappij om zeep. Moeten we ons hierom zorgen maken? Ik denk het niet.

Laten we ons hierbij meteen de twijfel wegnemen. Neen, de mens is niet echt zo lui om de politiek te volgen en erbij te participeren.

Het is misschien eens nodig om te definiëren wat we verstaan onder ‘politiek’. In dit geval gaat het over de politieke instellingen, de parlementen, de partijen en politici. Dit op lokaal, deelstatelijk en federaal niveau. Het is duidelijk dat de cijfers van de politieke

participatie vragen doet rijzen.

Eerst moet toch even gesteld worden, neen, de mens is niet te lui om de politiek te volgen. Het is verstaanbaar dat de een meer geïnteresseerd is dan de ander, maar dit mag niet veralgemeend worden. Wij als een studentikoze politieke vereniging moeten net het tegendeel bewijzen.

Het klopt dat hogeschoolen meer politiek actief zijn en makkelijker petitie's tekenen dan niet hogeschoolen. Mensen met een hoger diploma hebben een positievere kijk tegenover de politiek in vergelijking met het aantal mensen dat politici zakkenrollers noemt en niets van de politiek moet weten. De vraag blijft dan nog altijd, waarom ligt die participatie dan zo laag?

Uit onderzoek is gebleken dat jongeren vaak wel willen participeren, maar de politiek te ingewikkeld vinden. Het woord 'ingewikkeld' is nog een understatement hier in België. Probeer eens aan een toerist uit te leggen dat België zes parlementen heeft, niemand die dit begrijpt. Als een toerist van veertig dit al niet begrijpt, hoe kan een jongere van vijftien het dan wel begrijpen? Vaak zijn de politieke instellingen en machtsorganen te moeilijk om te volgen. Persoonlijk ben ik opgegroeid met naar 'Het Journaal' van 19u te kijken, als negenjarige. Terzake volgde ik al op mijn dertiende. Ik moet wel bekennen, op uw negende jaar naar Het Journaal kijken werd mij met de paplepel ingegeven. Het was kijken naar wat ze keken of je moest

maar geen TV kijken. Een tweede oorzaak van uw politieke mening en de vorm van uw politieke participatie ligt dan ook bij uw opvoeding en uw sociale achtergrond. Wat krijg je mee van thuis uit wat betreft ideologie en hoe heeft dat jouw visie bepaald?

Jongeren die zich moeten informeren om te gaan stemmen gaan nooit een volledig programmaboekje van een politieke partij lezen. Sommigen volgen het nieuws en vormen hun politieke stem die ze uitbrengen op ongeveer twee centrale kernpunten. Uw schoolloopbaan heeft een grote invloed op de wil om u te interesseren in politiek. Zou er een les moeten gegeven worden over "civiel burgerschap", over vrijwilligerswerk en hoe u actief in te zetten voor de maatschappij?

Misschien wordt het nog eens tijd dat we op de barricaden gaan staan wanneer het nodig is en niet een "je m'en fou" gedachte aannemen. Laten we ons niet bespelen als poppen in een poppenkast, maar laat ons kritisch blijven tegenover wat de politici beweren, wat ze ook mogen beweren. Als studentikoze politieke kring is het aan ons om het tegendeel te bewijzen en aan te tonen dat de mens in deze maatschappij toch nog politiek actief is en dat we ons willen verzetten tegen het dictaat.

Kirsten Devlieger
Bestuurslid en Hoofdredactrice

Afgelopen jaar heeft LVS Brussel 15 aspiranten mogen verwelkomen die voor frisse en vernieuwende wind hebben gezorgd in het bestuur. Voel jij je aangesproken en wil jij ook deel uitmaken van een ambitieuze en succesvolle studentenvereniging? Kom dan gerust eens langs op een van onze volgende activiteiten. Onze bestuursleden heten jou alvast welkom, spreek hen gerust aan!

ERELEDEN

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515

Mevr. Els AMPE

Volksvertegenwoordiger Brussels Parlement

Dhr. Florent BAUDEWYNS

Oud-besuitslid LVSV Brussel

Dhr. Nathan BENIT

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Franc BOGOVIC

Oud-voorzitter LVSV Nationaal

Dhr. Jelle BOYEN

Ere-bestuurslid

Dhr. Alexander CASIER

Oud-bestuurslid LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Olivier CUVELIER

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Mevr. Maggie DE BLOCK

Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid

Dhr. Alexander DE CROO

Vicepremier voor Open Vld in de federale regering

Dhr. Herman DE CROO

Federaal volksvertegenwoordiger

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Jean Marie DEDECKER

Partijvoorzitter LDD

Dhr. Karel DE GUCHT

Europees Commissaris en Minister van Staat

Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Gregory DESCHUYTENEER

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Steven DEVLOO

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Dirk DEVROEY

Professor Huisartsgeneeskunde – VUB

Dhr. Patrick DEWAELE

Federaal volksvertegenwoordiger fractieleider Open VLD in de Kamer

Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV Nationaal

Dhr. Thomas DONNEZ

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Sven GATZ

Vlaams minister Cultuur, Media, Jeugd & Brussel

Mevr. Anne-Sophie KEMPINAIRE

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Jan KEMPINAIRE

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Dieter KEUTEN

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Filip MOONS

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Werner NIEMEGEREERS

Dhr. Bart TOMMELEIN

Staatssecretaris van bestrijding sociale fraude, Privacy en de Noordzee

Dhr. Ben VAN AVERMAET

Oud-bestuurslid LVSV Brussel

Dhr. Guy VANDERMISSEN

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Guy VANHENGEL

Minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Dhr. Carl VEREECKE

Dhr. Ken WATZEELS

Oud-voorzitter LVSV Brussel

Dhr. Alvin WITTENS

Oud-voorzitter LVSV Brussel

BESTUUR

Dieter Goovaerts
Voorzitter

Céline Verbelen
Ondervoorzitter

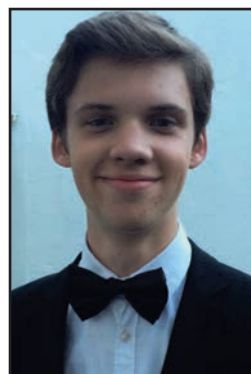
Sophie Lievens
Penningmeester

Mathis Saeys
Politiek secretaris

Renate Van
Wesemael
Secretaris

Vincent Vincke
Politiek
Commissaris

Armel De Schreye
PR - Commissaris

Christophe Janssens
Leden-
Verantwoordelijke

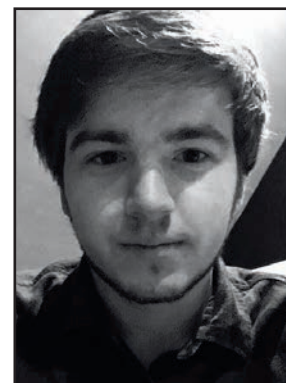
Kirsten Devlieger
Bestuurslid -
Hoofdredactrice

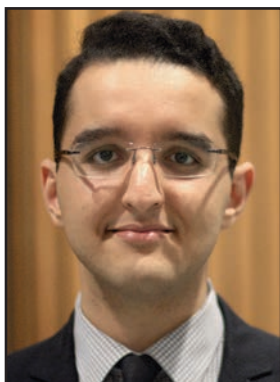
Astrid Vanbever
Bestuurslid

Fabian Debruyn
Bestuurslid

David De Hertogh
Bestuurslid

Hamza Serry
Bestuurslid

Alexandra Fontana
Aspirant-
Bestuurslid

Patrik Straetemans
Aspirant-
Bestuurslid

Olivier Badert
Aspirant-
Bestuurslid

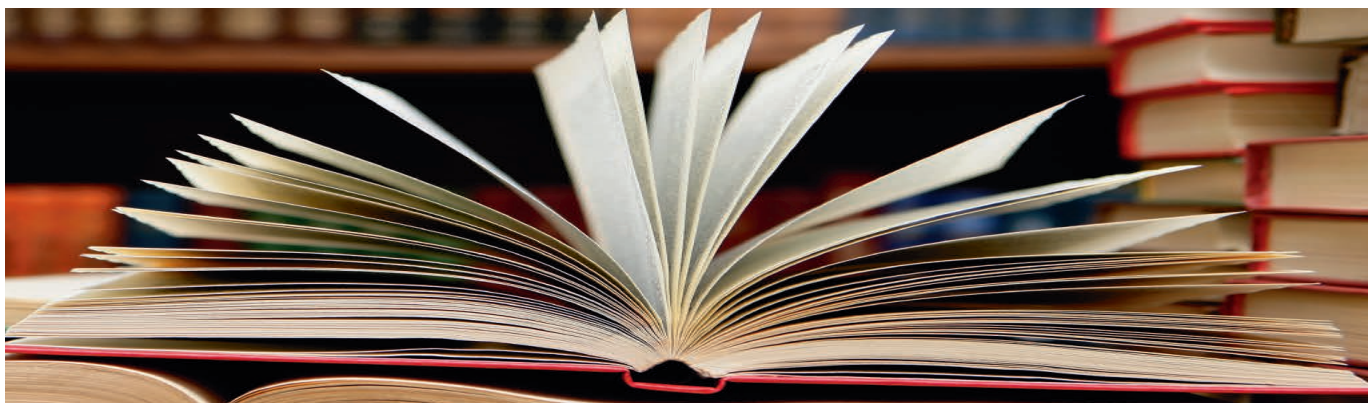
Noam
Vandenbohede
Aspirant-
Bestuurslid

Jasper Maes
Prosenior
Bestuurslid

Liberale Bibliotheek

Sinds enkele jaren legt LVS Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontlene, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Titel

Auteur

The Liberterian Reader	Boaz, David (ed.)
Inclined to Liberty	Carabini, Louis
Principles for a Free Society	Epstein, Richard
Law, Legislation and Liberty	Hayek, Friedrich
The Constitution of Liberty	Hayek, Friedrich
The Law	Bastiat, Frédéric
Rechtvaardigheid en Solidariteit	Bastiat, Frédéric
The Economics of Freedom	Bastiat, Frédéric
Economics in One Lesson	Hazlitt, Henry
Re-thinking Green	Higgs, Robert & Close, Carl
The Challenge of Liberty	Higgs, Robert & Close, Carl
On Liberty	Mill, John Stuart
Human Action	von Mises, Ludwig
Socialism	von Mises, Ludwig
Capitalism and Freedom	Friedman, Milton
Free to choose	Friedman, Milton
Vlaktaks	Niemegeers, Werner
Anarchy, State and Utopia	Nozick, Robert
Atlas Shrugged	Rand, Ayn
I, Pencil	Read, Leonard
An inquiry Into The Nature and Causes of the Wealth of Nations	Smith, Adam
The Theory of Moral Sentiments	Smith, Adam
A Beginner's Guide to Liberty	Wellings, Richard (ed.)
Democracy in America - Volume 1	Tocqueville, Alexis de
La tradition de la liberté 1	de Salle, Corentin
La tradition de la liberté 2	de Salle, Corentin
Vlaanderen en Europa: noodzaak en grenzen van solidariteit	Hans Verboven (red.)
Il Principe en andere politieke geschriften	Niccolò Machiavelli
Ongelijk maar Fair	Marc De Vos

LVSV-BRUSSEL.BE

Je vindt LVSV Brussel ook terug
op Facebook, Twitter en
Instagram

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**